

Dåliga nyheter från Venezuela

BAD NEWS FROM VENEZUELA heter en nyutgiven bok skriven av journalisten Alan MacLeod (förlag Routledge). MacLeod går igenom 501 artiklar publicerade i brittiska och nordamerikanska medier under perioden 1998 fram till 2014. Författaren menar att rapporteringen om Venezuela är under all kritik, med påhittade nyheter, desinformation, utelämnning av viktig information och grova vinklingar. Exempelvis nämner endast 10 % av artiklarna publicerade i USA landets inblandning i statskuppen 2002. Även om den brittiska rapporteringen är något bättre, menar författaren att endast The Guardian har en någorlunda balanserad rapportering. Bokens undertitel 'Twenty Years of Fake News and Misreporting?' sammanfattar vad författaren kommer fram till.

I närmare 20 år har USA:s regering arbetat för att störta Venezuelas valda regering. De etablerade medierna i Nord-, Sydamerika och Europa har knutit knut på sig själva i försöken att hjälpa till.

Några få undantag kan hittas i länder som inte är fientligt inställda till Venezuela. Men det gäller enbart statliga media i länder inom ALBA (Ecuador, Nicaragua, Kuba, Bolivia och Venezuela). Små, oberoende medier som VenezuelAnalysis.com, har också erbjudit alternativ till den förhärskande grovt partiska rapporteringen. I USA och Storbritannien är det lättare att hitta försvar av Saudi-Arabien diktatur än för Venezuelas demokratiskt valda regering. Varje tillstymmelse till försvar för Venezuelas regering framkallar förtal och förlöjligande. Därför förtjänar såväl författaren Alan MacLeod och publicisten Routledge beröm för att ge ut boken 'Dåliga nyheter från Venezuela. Tjugo år av fake news och missledande rapportering?'. Det krävs politiskt mod att göra detta.

MacLeod har utvärderat 501 artiklar, nyheter och ledare i brittisk och nordamerikansk press från 1998, då Hugo Chávez valdes. Chávez dog i mars 2013 och vicepresidenten Nicolas Maduro valdes till president en månad senare. Han har nyligen omvalts till en andra sex-års mandatperiod.

Störst intresse för Venezuela visade medierna i samband med valet 1998, den USA-stödda kuppen som avsatte Chávez under kort period i april 2002, Chávez död 2013 och de våldsamma protesterna 2014.

MacLeod noterar att USA:s finansiering av den venezolanska oppositionen ökade strax innan kuppen 2002, sedan minskade den, för att sedan öka igen. Vad skulle hända om en utländsk regering erkände, som USA:s UD gjorde vad gäller Venezuela, att den finansierar och tränar grupper som med våld vill störta USA:s regering?

I boken visas, att i strid med uppenbara fakta, så beskriver media i USA landets inblandning i kuppen 2002 som en konspirationsteori. Och det gäller de få fall när USA:s inblandning överhuvudtaget nämns, vilket bara 10 procent av artiklarna gör. Siffran i Storbritannien är högre, 39 procent, men enbart The Guardian nämnde USA:s inblandning som en trolig möjlighet.

Som någon som regelbundet läser venezolanska tidningar och tittar på TV-nyheter och politiska program, så är för mig MacLeods mest övertygande argument för oärligheten i västmedia ett diagram som visar hur venezolanska medier beskrivits i väst. Av de 166 artiklarna som behandlar landets media så är 100 procent (!) vilseledande. De helt bisarra och felaktiga påståendena om att Venezuelas regering dominerar media, eller på annat sätt tystat kritik, upprepas ständigt. När faktum istället är att de privata medierna som är starkt fientliga till Maduro-regeringen dominerar totalt.

Det går inte att komma ifrån att det finns subjektivitet i en undersökning som MacLeods. Genom min egen, mycket noggranna läsning av hur media i USA och Storbritannien behandlar ämnet, skulle man säkert kunna argumentera för att några få av de artiklar som MacLeod betecknar som partiska skulle kunna betecknas som neutrala. Därmed skulle procenten kanske gå ner från 100 till 95, men det motsäger knappast hans slutsatser. Det är helt förbluffande att västerländska journalister är totalt opålitliga när det gäller att korrekt rapportera om vad Venezuelas tidningar och TV visar. Hur svårt kan det vara att kolla och se att regeringen konstant attackeras? Man behöver inte ha några examina eller kunskaper för att göra det, det räcker med någorlunda objektivitet och ett minimum av ärlighet.

MacLeod medger att Carter Center i USA har gått emot några få av de mest uppenbara lögnerna, inklusive den om att regeringskritiker utestängs från media. Men han påminner oss också om att bara en vecka efter kuppen 2002, och när kuppmaakarna tackade Venezuelas privata medier för att ha hjälpt till att installera diktaturen, så skrev Jennifer McCoy, chef för Carter Centers Amerikaavdelning vid denna tid, i en ledare i New York Times 2002-04-18: "Chávezregimen har hotat landets demokratiska system och yttrandefrihet." Man kanske hade väntat sig något annat efter ett försök till en statskupp som under den tid den var vid makten avskaffade allt vad demokrati heter. Carter Centrat kanske har glimrat till ibland, i alla fall jämfört med övriga etablerade USA, men det är ett väldigt smutsigt etablissemang.

MacLeod hänvisar till forskning av Ed Herman och Noam Chomsky för att visa på varför mediatäckningen av Venezuela varit så katastrofal. Journalister på de stora bolagsmedierna avvisar, med få undantag, reflexmässigt sunt-förnuft-analyser av sin verksamhet. Herman och Chomsky visar på några "filter" som förvränger nyhetsrapportering på ett sätt som gynnar de rika och mäktiga. Exempelvis har det betydelse vem som betalar räkningarna. Bolagsmedier och annonsberoende medier tenderar att tjäna sina rika ägare och de affärsintressen som står för annonsintäkterna. Dessa medier anställer och befordrar vanligtvis personer som delar deras världssyn och som passar in. Det gör att behov av hårdhänta tillrättavisningar och censur kraftigt reduceras när det gäller att föra fram ledarsidans uppfattningar också i nyhetsrapporteringen. Att skära kostnader är en viktig drivkraft och därför litar man ofta på regeringar och nyhetsbyråer för att få billiga och lättillgängliga nyheter. Om man går emot dessa källor kan man bli utestängd från dem.

Bortsett från de generella "filter" som Herman och Chomsky tar upp i sin forskning har MacLeod också identifierat några som är specifika för Venezuela. Många stora medier anlitar lokala källor för att spara pengar. Dessa rekryteras från den våldsamt regeringsfientliga inhemska pressen vilket medför att oppositionens idéer och synpunkter inte bara förs fram, utan också förstoras. Det är inbitna regeringsmotståndare som ska leverera förmodat objektiva nyheter till västmedia. MacLeod visar också att den överväldigande delen av journalisterna finns i det rika Chacaodistriktet i östra Caracas. Detta, i kombination med deras oro för brott, skapar en situation där journalister tillbringar orimligt mycket av sin arbets- och lediga tid i ett oppositionsfäste. Journalister kan då få intrycket att "alla" är mot regeringen.

Jag önskar att MacLeod mer kraftfullt diskuterat ytterligare en faktor som förklarar den usla nyhetsrapporteringen: straffrihet. Med andra ord: även om du sprider rena lögnar ställs du inte till svars för det. Om du kan säga vad som helst om en meningsmotståndare utan att behöva bekymra dig om det är sant eller inte, om du inte behöva riskera att bli motsagd och diskrediterad för att du sprider felaktiga uppgifter; det uppmuntrar till oärlighet. Denna partiska rapportering skulle mer rättvist kunna kallas för mediekorruption.

Ett illustrativt exempel är en av de som MacLeod intervjuar. I detta fall den tidigare Caracabaserade journalisten Girish Gupta. Hon skrev på Reuters 2015-05-15 att 1,5 miljoner venezolaner lämnat landet sedan Chávez först tillträdde enligt "Caracabaserade sociologen Tomas Paez, som har publicerat artiklar och böcker om migration." Enligt FN-statistik var det i själva verket ca 320 000 personer som lämnat landet under denna period, ungefär en femtedel av det som Paez uppgav. Paez är en uttalad anti-Chavistisk akademiker som skrivit under ett brev som publicerats som annons i Venezuelansk press och i vilket diktaturen som ersatte Chavez

under kuppen 2002 välkomnades. På mina e-mail som ifrågasatte Paez som en neutral expert, svarade Gupta att hon inte skulle läsa mina mail framöver. Paez har sedan dess fortsatt att framträda som en neutral expert om migration i Reuters, New York Times och Financial Times.

MacLeod hade kunnat vara ännu hårdare i sin kritik. Men hans bok är en koncis och väl underbyggd studie mot mediekorruption som lyckats hänga dekalen ?diktatur? på Venezuela och därmed gjort landet till måltavla för USA:s försök att ekonomiskt strypa landet. Rena militära hot har kommit från Trumpadministrationen, som också uppmanat landets militär att störta landets demokratiskt valda regering.

NordicVene 180628, Joe Emersberger FAIR 180627

https://fair.org/home/why-venezuela-reporting-is-so-bad/?utm_campaign=shareaholic&utm_medium=facebook&utm_source=social_network